

de gewenschte aanleiding gaf om de deskundigen onder de collega's op te wekken ons uitvoerig intelichten over de werking der Arbeidsinspectie. Onze patiënten worden onderzocht, c.q. afgekeurd, broedeloos gemaakt, en wij weten maar zeer weinig van de wetsbepalingen waarop dat alles berust, en van de draagwijdte van die afkeuringen. Volgens welken maatstaf wordt gekeurd, hoe kunnen wij medewerken tot herstel van die wettelijke invaliditeit? Van art. 99 der Invaliditeitswet weten wij zeer veel, van de bepalingen der Arbeidswet nagenoeg niets. Kunnen de collega's van de Arbeidsinspectie ons niet helpen?

Kampen, 1 October 1921.

J. D. C. KOCH.

EEN KONINKLIJK BESLUIT.

Het *Staatsblad* No. 1031 bevat een Koninklijk besluit omtrent het gymnastiek onderwijs (z.g.n. lichamelijke opvoeding) aan de gymnasia. Daaruit blijkt, dat „de leerlingen zullen slechts dan van het onderwijs in dit vak worden vrijgesteld, indien zij een door twee geneeskundigen geteekende verklaring overleggen, volgens welke zij ongeschikt zijn „dit vak te volgen”.

De al of niet geschiktheid tot het deelnemen aan dit onderwijs kan m.i. enkel en alleen beoordeeld worden door den huisarts en het is mij niet recht duidelijk, waarom daar een tweede arts dient bij gehaald. Of worden wij huisartsen niet voldoende vertrouwd?

Het is mij onbekend, wie dit besluit heeft geïnspireerd, maar ik vind die bepaling een klap in het aangezicht van onzen geneeskundigen stand, en het ligt, dunkt mij, op den weg onzer Maatschappij, of wil men anders van onze Huisartsenorganisatie, tegen deze bepalingen te protesteeren.

Uit den aard der zaak is de eisch van twee geneesheeren een wassen neus; ik kan mij moeilijk voorstellen, dat die tweede arts de verklaring van den huisarts, in dit opzicht alleen tot oordeelen in staat, zal desavouereeren, en ten slotte jaagt men de ouders der leerlingen op onnoodige onkosten.

Leiden, 1 October 1921.

W. T. M. WEEBERS.

MALARIASTATIONS.

EISENDRATH te Zaandam komt in zijn stuk over „Malariastations” (*Nederl. Tijdschrift v. Geneesk.* van 24 September 1921, bldz. 1535) o.m. tot de volgende slotsom:

„Het eenvoudigste en voor alle partijen aangenaamste zou het mij nu voorkomen, dat het Station rechtstreeks de behandeling (bij positief bevinden) instelde.”

Ik kan die meening niet deelen. Het eenvoudigste en vlugste middel is, dat elke huisarts in elk geval, dat hij vermoedt malaria te zijn, zelf een bloedpraeparaat maakt. En dat kan. Aangezien bijv. SCHOO in Krommenie, KORTEWEG en VAN ASPEREN in Wormerveer er jaren achtereen in geslaagd zijn bij elk geval van malaria bloedonderzoek te doen, kan ik niet begrijpen, dat wij tegenwoordige huisartsen (een enkele collega met een zeer uitgebreide buitenpraktijk wellicht uitgezonderd) — althans voor dit gedeelte van de malariabestrijding — een centraal station achter ons moeten hebben. Ik kan dit slechts voelen als een testimonium paupertatis. Wil men een meer energieke en gecentraliseerde bestrijding van de malaria, dan zou de centrale leiding de gegevens, die elk arts — zij het dan ook met wat administratieve moeite — uit eigen praktijk kan verzamelen, moeten verwerken.

Wormerveer, 3 October 1921.

H. KINDERMANN.